สอมมลิ

วันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕.

ยอดรักของน้อง.

จ. ม. ของพี่ละมันที่ ๒๒ มาถึงน้องเรียบร้อย ใจเกลื่อนเสิน เพราะน้องตอบละมันก่อนไปราว ๖-๗ วันเท่านั้น. ก็ได้รับมือก. ต่อไปอย่าทิ้งวดเร็วดังนี้เลยนะคะ จะทำให้เป็นคนสิ้นอีกเป็นคราว

มีพี่ที่ไม่ยะมากขึ้นกว่าที่แล้วไม่ใช่หรือคะ? น้องอดจะสงสัยเป็นกังวลแทนที่ ไม่ใช่เรื่องอื่นทางอกนะคะ นอกจากใจคนสัมปะสาทของพี่ ยังอุ่นใจอยู่ก็แต่ที่ทางมว่าพี่เล่นสิทีอยู่เสมอ. ระลึกไว้ดีนะคะ อย่าดูเล่นมากเป็นไปนัก. จะเกิดโทษทีหลัง.

ถ้าพี่รู้ตัวว่า น้องจะไม่อ่านจ. ม. ที่มีใจความสั้นๆ ของพี่ละก้อ พี่ก็ต้องเข้าใจผิดอย่างลึกซึ้ง. เพราะว่าถ้าเป็นจ. ม ของพี่แล้ว แม้จะเป็นอะไรๆ น้องก็ยิ่งที่อ่านด้วยความกระหายเสมอ. เพราะเชื่อแม่ว่า ทุกคำที่มีอยู่ในจ. ม นั้นที่ได้เขียนโดยความสำนึกใจ. เป็นมันไม่ใช่หรือคะ? และไม่ใช่แต่พี่คนเดียวจ. ที่ไม่มีเรื่อง จะเขียน. แม้น้องเองก็เช่นเดียวกัน ที่คงไม่ทางบทางอกคะว่าแทบทุกละมันที่น้องตอบพี่นั้น ใช้เวลาหมดเพียงไร. เพราะมัวแต่วนวนอยู่เรื่องสำคัญของพี่ ทั้งๆอย่างนี้นะคะ ยังไม่ค่อยจะมีเสียเลย.

น้องขอวานแต่เพียงเท่านี้เถิดนะคะ เพราะรู้สึกว่าหอพักมาแล้ว. พรุ่งนี้ยังต้องตื่นเช้าๆอีกเพื่อต่อทนังสือตามเคย. และก็หมดเรื่องตามเคยด้วย.

ฝากสิดถึงพี่เสมอ.

ล. ล. ราชาพ